

Cartes

Les diverses especialitats en l'ensenyament a l'ESO en perill

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque.

Torroella de Montgrí.

Com no podia ser d'una altra manera, d'acord, si més no, amb el caràcter de les decisions a què ens té fatalment acostumats, ara el ministre d'Educació, el senyor Wert, ha fet un esborrany del Reial Decret Llei d'Especialitats de Secundària que diu: "quan així es requereixi", els professors de secundària hauran d'impartir altres matèries a més a més de la seva especialitat a l'ESO. A l'esborrany s'indica quines són les matèries que es pot demanar a un professor d'impartir a més a més de la seva especialitat. Segons el ministre, cal establir una nova assignació de matèries a les especialitats dels professors a causa de la implantació de la LOMCE.

Vist això, una es planteja de seguida una qüestió bàsica: la de quina ha de ser a partir d'ara la capacitat dels professors, abocats a haver d'impartir tot d'assignatures, moltes d'elles amb una relació del tot llunyana i massa diferent pel que fa a aquelles que, en el seu moment, van estudiar en la seva carrera universitària. Ben mirat, però, no respon aquest esborrany, com en tantes i massa ocasions, al simple fet de tornar a prevaldre només els criteris econòmics per damunt de qualsevol altre?

Qui millor pot donar una classe que l'especialista en la matèria? Aquesta és la manera d'aconseguir una societat d'experts en un futur? És l'estalvi la clau per lluitar contra el fracàs escolar i l'absentisme en secundària? Qui més necessita l'ensenyament dels especialistes que els alumnes actuals, que viuen en una societat multidisciplinària formada d'experts en moltes disciplines? No estem en una societat especialitzada com mai cap altra hi ha hagut.

La quarta via

Francesc Xavier López Vegas.

Girona.

Són les 12 del migdia, i no sé si anar a votar, o no anar-hi. He llegit el que ha escrit Alfons Quintà a "La Guspira" (Diari de Girona, 9-XI-2014), així com d'altres opinions en aquest i en altres diaris, de diferents parers, i la meua pròpia és que enlloc de malbaratar els recursos, les energies, els sentiments, els esforços, les voluntats, i els diners, en aquesta "tabola" salvadora on s'enganxen uns i altres per no perdre els seus privilegiats llocs (consulta, succedani -Le Monde, 5-XI-2014-, pseudoreferèndum, etc.), haguessin ajudat amb alguna cosa més que oferir-se la Generalitat per reduir els acomiadaments de Panrico a Santa Perpètua de la Mogoda i comarca. Perquè el dret a decidir, al meu entendre, inclou l'opció que prendria la població entre destinar 10.000.000 d'euros a repartir-los entre uns 200 empresaris emprenedors (com tots els empresaris, l'arrel de la paraula així ho declara) o intervenir d'una manera més activa i profitosa en el conflicte social de Panrico (els treballadors fa 5 setmanes que estan en vaga) proposant, per exemple, a l'empresa, mitjançant els tècnics del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya (¿?) alternatives en forma d'ajuts que reverteixin en beneficis econòmics a la població i a l'Administració, i meys dràstics que els 150 acomiadaments. En benefici del país que diuen estimar i al qual reclamen el dret a decidir.

Podríem decidir, per exemple, ser consultats i opinar els gironins si era oportú, primer, beneficiar l'empresa de neteja amb un canvi de contenidors a la ciutat, similar o copiat al fet a Barcelona, amb una despesa de 700.000 d'euros, i després assumir el cost d'equiparar els treballadors, quan sembla ser que Girona +Neta cobra 90.000.000 d'euros per netejar la ciutat sis anys? Perquè, a banda de car, el sentit de servei públic no es veu quan per Girona no passes cap carrer que no hi hagi un camió nou, amb càmera d'infrarrojos, amb un sol

ocupant, per buidar un dels sis contenidors. No és gens estrany tampoc trobar-te a Jaume I, a Ronda Ferran Puig, i a d'altres carrers, en hora punta del matí, els operaris de neteja bufant tota la brutícia de la vorera als vianants, a l'ambient, i a les parets dels edificis, que no netegen. I les màquines noves també armades amb raspalls, que esborren les línees dels carrers i dels passos zebra, i que provoquen que la màquina de pintar després hagi també de perjudicar el trànsit, comprometre la seguretat viària i la salut pública, i això pagant 90 milions d'euros. Podríem decidir si a la ciutat li convenia una col·lecció d'esborranys d'obres d'art, comprada recentment, i pagar indemnitzacions milionàries per obstinar-se a no deixar construir a ciutadans amb tot el dret a fer-ho?

Arriba l'hora d'anar a dinar, i he decidit no anar a votar. Amb tots els respectes, crec en una quarta via, i no de l'AVE, sinó més ràpida, segura, i barata...

Queda poc oli

per a tanta vetllada

Màrius Viella. La Bisbal d'Empordà.

L'anticatalanisme pervers i especulador, influenciat per interessos econòmics, s'ha manifestat reiteradament en contra de la ciutadania catalana, la seva voluntat de votar per consultar quin ha de ser el futur de Catalunya. La perseverança i la voluntat ferma dels catalans va permetre (encara que sense cap efecte vinculant, però sí transcendent, en el futur), i amb urnes de cartró, exercir el vot en el dia i hora assenyalats, 9-N, quan des del Govern central s'havia exigit al Constitucional la paralització del procés.

En altres comentaris publicats ja fa dies suggeria posar una "guardiola" al costat de les urnes, a fi de recaptar diners per afrontar totes les despeses que es podien derivar del procés del 9-N, per evitar que els antidemocràtics, des del Govern de l'Estat liderat pel PP, es poguessin enganxar, tal i com en alguns sectors han fet, enarborant amb malícia corrupta de malversaació de diner públic en el 9-N. És trist llegir, escoltar i veure com determinats diputats, que mai han aportat res positiu per al país, estan ocupant una cadira al Parlament, al Congrés i al Senat, només per prémer un botó, obeint ordres dels capitosts del seu grup parlamentari; però el més lamentable és, que sense estar en el grup del Govern, facin el joc brut, esperant que les repercussions els beneficiïn, per així avançar posicions a favor del bipartidisme espanyol; però lamentablement també hi ha sectors de la societat, integrants i col·laboradors de mitjans de TV, capaços de vendre's els pares per no perdre la plaça en què es guanyen les garrofes posant llenya al foc.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/11/16/cartes/697327.html?utm_source=rss